

РЕШЕНИЕ

№ 22564

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 07.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6393** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано след отмяната на решение № 6955/04.12.2020 г., постановено по адм.д. № 3086/2020 г. по описа на Административен съд София-град с решение № 7490/18.06.2024 г., постановено по адм.д. № 2212/2021 г. по описа на Върховния административен съд и връщането му за ново разглеждане от друг състав, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагане на закона.

Първоначалното производство е образувано по исковата молба на Х. Н. Г. от [населено място], чрез адвокат С. Ц. С.-Ю., срещу Националната агенция за приходите /НАП/ с цена на иска 1000,00 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди от неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (ОРЗД). С главния иск е съединен и иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетение, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията.

В исковата молба са изложени съображения за това, че в следствие на неправомерно изтичане на лични данни от базата данни на НАП, сред които и такива на ищеца, за него възникнали и той претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество

лични данни на български граждани, съобщение, за която е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г. Отговорността на ответника НАП е ангажирана в качеството ѝ на администратор на лични данни, с твърдение, че чрез бездействието си, е допуснала нарушения на чл. 24 и чл. 32 GDPR и чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл. 45, ал. 1, т. 6 ЗЗЛД, като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност, като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; чл. 64 ЗЗЛД, като намира, че не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита; чл. 66, ал. 1 и ал. 2 ЗЗЛД; чл. 67 и чл. 68 ЗЗЛД. Правното основание на предявения иск, посочено в исковата молба, е чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД и на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата за вреди (ЗОДОВ).

Конкретно за претърпените от ищеца вреди се посочва, че той се е почувствал застрашен от неправомерното използване на личните данни за неправомерни цели, изпитал притеснение, страхува се, че с личните му данни ще бъде злоупотребено. Притеснява се да не бъде отчуждено имуществото му, да не бъде злоупотребено с банковите му сметки или да не бъдат изтеглени кредити от негово име. Посочва, че в медиите е срещнал редица различни начини, как биха могли да бъдат използвани личните му данни. Всичко изложено изключително е стресирало ищеца, почувствал се възмутен от допуснатия голям пробив в информационната система на НАП. Това го е натоварило психически, живеел в постоянен страх и притеснение, чувства се незащитен от държавата. Това повлияло на нормалния му ритъм на живот, на отношението с хората, на ежедневието му, затворил се в себе си, ограничил контактите си с хората. Чувства се изключително напрегнат, стресиран и уплашен. Страхува се от физически нападения, заплахи, изнудвания, отвлечения и др.

В открито съдебно заседание ищецът не се явява и не се представлява. В постъпила писмена молба от адв. Ю. заявява, че поддържа исковата молба и оспорва писмения отговор на насрещната страна. Посочва, че при първоначалното разглеждане на делото пред първоинстанционния съд е бил разпитан един свидетел с оглед доказване на претендираните неимуществени вреди. Моли съда да постанови решение, с което да уважи предявения иск и да осъди ответника да му заплати сумата от 1000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди. Представя списък с разноски.

Ответникът – Националната агенция по приходите се представлява от юрк. А., която оспорва исковата молба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В представени писмени бележки по делото се развиват подробни доводи за несъстоятелността на исковата претенция.

Представителят на СГП излага становище за неоснователност на исковата претенция.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят относно обстоятелството, че поради нерегламентиран достъп на неизвестно лице, публично оповестен на 15.07.2019 г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

От изисканата в хода на съдебното производство по искане на ищеца справка на НАП от 25.06.2020 г. е видно, че за идентификатор [ЕГН] /ЕГН на ищеца Х. Н. Г. / са

разкрити лични данни, които включват ЕГН и имена, както и данни от декларации, подадени от работодатели/осигурители за осигурени от тях лица за 2008 г..

За да установи, че е предприел всички необходими мерки за защита на личните данни, ответникът е представил редица доказателства. От същите се установява, че с Решение на Управителния съвет на НАП е създадена Дирекция „Превенция на финансовата и информационна сигурност“ в структурата на ЦУ на НАП за постигане и гарантиране на информационната сигурност на системите на НАП. В тази връзка по делото са представени: Предложение на изпълнителния директор до Управителния съвет на НАП; Решение на Управителния съвет на НАП РМФ№56 от 28.09.2010 г. за създаване на дирекция „Превенция на финансовата и информационна сигурност“, на пряко подчинение на изпълнителния директор на НАП и Процедура ПФИС 7, ВЕРСИЯ в „Оценка на риска за информационната сигурност.

Със Заповед №ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на Изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри С. по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП.

Със Заповед №ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Процедури с приложения към тях на отдел „Превенция на финансовата и информационна система“ в Инспекторат на НАП, „Вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, а именно: Правила за ползване на електронна поща и Интернет в НАП, версия 3.0; Правила за ползване на мрежови файлови ресурси в НАП, версия 2.0; Правила за правата и задълженията на потребителите, ползващи информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за работа от разстояние в НАП, версия 2.0; Правила за работа с преносими информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП, версия 2.0. Със същата заповед е утвърдена и „Политика по информационна сигурност на НАП“, версия 3.0.

Със Заповед № ЗЦУ-1596/29.11.2017 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за унищожаване на информация и информационни носители в НАП, ведно с приложенията към него, както следва: Препоръчителен софтуер за изтриване на информация и верификационна проверка; Описание на методите и минимални препоръки за санитарна обработка на данни и софтуер и Образец на Протокол за унищожаване на информация и/или информационен носител. Със Заповед № ЦУ-746/25.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на Директора на Дирекция „Комуникации и протокол“ да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката. Със Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др.. Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП. Приета е Методика за оценка на риска, версия 1.1, към 11.2015 г., представляваща приложение № 3 към Процедура ПФИС 7.

В НАП е утвърдена Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал. 2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги

разпространват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

Представено е Удостоверение на Изпълнителния директор на НАП, видно от което във връзка с извършения неоторизиран достъп до информационната система на НАП и последвалото неправомерно разпространение на лични данни, в периода от 15.07.2019 г. до 09.07.2020 г. включително, няма служители от дирекция „Информационни системи и моделиране на бизнес процеси“ в ЦУ на НАП и от отдел „Информационни системи“ в ТД на НАП с наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“, на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл и чл. 188, т. 3 от КТ.

Относно твърденията на ищеца за претърпени неимуществени вреди при първоначалното разглеждане на делото (адм.дело № 3086/2020 г. по описа на АССГ) са допуснати гласни доказателства. В съдебно заседание, проведено се на 18.11.2020 г. съдът е разпитал като свидетел лицето Д. А. Ч. – племенник на ищеца – който заявява, че след като Г. разбрал за изтичането на личните му данни, започнал да се притеснява, дали някой няма да злоупотреби с тях, като например да изтегли кредит на негово име.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Исковата молба е процесуално допустима, като подадена от легитимирано за това лице с правен интерес. Спазена е разпоредбата на чл. 205 АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая исковата претенция се основава на незаконосъобразно бездействие на служители на Националната агенция за приходите, поради което пасивно процесуално легитимиран да отговаря по предявените икове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е Националната агенция за приходите.

По същество на исковата претенция съдът счита следното:

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие незаконосъобразно бездействие от страна на служители на НАП, изразяващо се в неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, касаещ претенция от незаконосъобразно бездействие предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова бездействие и причинна връзка /пряка и непосредствена/ между незаконосъобразното бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Съгласно чл. 204, ал. 4 АПК, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал.1 ЗОДОВ хипотеза, а именно - налице е незаконосъобразно бездействие от страна на държавен орган да изпълни вменено му от чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от ОРЗД задължения, по следните съображения:

Легално определение на термина „бездействие“ в ЗОДОВ липсва. Под „действие“, респективно „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от

държавен орган или длъжностно лице, което не представлява юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. В т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004г. по т. дело № 3/2004г. на ОСГК на ВКС на РБ, както и в доктрината се приемат за незаконосъобразни действия или бездействия само "фактическите" такива, т.е. тези, които произтичат пряко от правна норма и не са опосредени с издаване на административен акт. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение /бездействие/ на компетентен орган да извърши конкретни фактически действия.

С решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. на СЕС, съдът приема, че чл. 24 и 32 от ОРЗД трябва да се тълкуват в смисъл, че неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“ по смисъла на тези членове 24 и 32. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката, дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове. Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл. 5, § 2 и конкретизиран в чл. 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл. 82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 от посочения регламент са подходящи. Следва да се има предвид и, че администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент.

От твърденията в исквата молба, както и от събраните по делото доказателства, се установява, че конкретното бездействие, от което се твърди, че са претърпени вредите е допускането на изтичане на 15.07.2019 г. на информация съдържаща лични данни на ищеца, вследствие нерегламентиран достъп и престъпно деяние от неизвестно лице, от електронните масиви на НАП. В резултат на неоторизирания достъп до сървър на НАП, съдържащ информация относно личните данни на ищеца, се създали притеснения и опасения у последния, да не бъде злоупотребено с тях. По факта, че на посочената дата, поради нерегламентиран достъп е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищеца, по делото не се спори. Видно от изисканата в хода на съдебното производство по искане на ищеца справка на НАП от 25.06.2020 г. е, че за идентификатор [ЕГН] /ЕГН на ищеца Г. / са разкрити лични данни, които включват ЕГН и имена, както и данни от декларации, подадени от работодатели/осигурители за осигурени от тях лица за 2008 г.

Според чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни, в случая НАП, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки

се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл. 24 от ОРЗД, а в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат. Обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП, който факт е безспорен по делото, вследствие неоторизиран достъп безспорно, според настоящият състав на съда сочи на противоправно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по см. на § 1 т.4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

С оглед дадените от СЕС по преюдициалното запитване и от ВАС с отменителното решение указания, както и с оглед законово дължимото поведение от ответника, настоящият съдебен състав е разпределил доказателствената тежест между страните с определението за насрочване на делото от 17.07.2024 г., като е възложил в тежест на ответника да установи липсата на нарушение по смисъла на ОРЗД и липсата на причинна връзка с твърдените вреди. В тежест на ответника е да установи, че е приложил мерки за сигурност на личните данни, както и че тези мерки за сигурност по чл. 32 от ОРЗД са подходящи. Също така, му е указал, че са необходими специални знания за изясняване на въпросите при какви конкретни обстоятелства е допуснато изтичането на данни; има ли нерегламентиран достъп; по какъв технически начин е осъществен и до какви конкретно устройства или системи, съхраняващи данни; изцяло на външна намеса ли се дължи достъпът и възможно ли е той да се дължи изцяло на външна намеса; какви технически мерки са предприети, за да се предотврати достъпа; достатъчни ли са те, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове; технически възможно ли е било предотвратяването на изтичането на данни. Тъй като, с оглед разпределената доказателствена тежест, ответникът не прояви активност да докаже изпълнение на законовото си задължение, че приложените от него мерки за сигурност на личните данни по чл. 32 от Регламента са подходящи, настоящият съдебен състав намира, че недоказан по делото остава фактът, че извършените от него действия, за които ангажира само писмени доказателства, са били подходящи технически и организационно за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищцата.

Като последицата от това поведение на ответника следва да се приеме за установен по делото първия елемент от фактическия състав на предявения иск - бездействие за точното изпълнение на задължението по чл. 59 ЗЗЛД и чл. 32 от ОРЗД, а именно приложени от администратора на лични данни подходящи организационни и технически мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица. НАП, в качеството си на администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент ЕС 2016/679, при осъществяване на дейността си, е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване злоумишлен достъп до личните данни на ищеца. В

процесният случай това не е постигнато. Ответникът не е изпълнил задължението си по предотвратяване на престъпление и опазване изтичането на лични данни, като от незаконосъобразното му бездействие следва твърдения от ищеца увреждащ резултат. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи на нормативни изисквания на чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от ОРЗД. В случая са ирелевантни доводите на ответника, че след 15.07.2019 г., когато е осъществен нерегламентирания достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищеца от това незаконосъобразно бездействие. Ищецът твърди, че е преживял стрес, безпокойство, притеснение, почувствал се е застрашен от изтегляне на кредит от негово име и злоупотреба с имуществото му. За установяване на претърпяната вреда следва да се има предвид отново разписаното в решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. на СЕС, където в т. 6 е посочено, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази разпоредба. Уточнено е, че когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери, дали тези опасения може да се считат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни.

Предвид направеното уточнение, съдът приема, че ищецът е доказал настъпването на неимуществени вреди, изразяващи се в претърпян страх и притеснения, че с неговите лични данни ще бъде злоупотребено, като може да бъде изтеглен кредит на негово име, както и че може да се злоупотреби с имуществото му. От свидетелските показания, които съдът кредитира, въпреки роднинската връзка между свидетеля и ищеца, се установява, че научавайки, че са изтекли негови лични данни, ищецът е започнал да изпитва силно притеснение. Притеснението му е било обосновано от това, че с личните му данни може да се злоупотреби по различен начин, като един от тях е да бъде изтеглен кредит на негово име. Освен това, не е изяснено и до момента, дали изтеклите лични данни не са все още налични на определени места в мрежата, макар и по-трудно достъпни за обикновения потребител на интернет. Съдът намира, че и към момента, и за в бъдеще, ще съществува напълно реален и обоснован риск от злоупотреба с изтеклите данни. Поради това притесненията на ищеца в тази връзка са напълно обосновани. Също така, съдът намира, че самият факт на изтичане в интернет на лични данни на ищеца, които могат да станат обект на неконтролирана, по време, място и обем, злоупотреба с тях, обуславят настъпването на неимуществени вреди за субекта на данните. Поради това, съдът намира за доказано настъпването на неимуществени вреди, като те са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с установеното по-горе незаконосъобразно фактическо бездействие на администратора. Т.е., доказана е и третата

предпоставка за основателност на иска.

В тази връзка съдът счита, че искът е доказан на посоченото основание и затова и следва да бъде уважен. По отношение на размера на претърпените вреди, следва да се вземе предвид интензитета на вредите, които се установи, че са претърпени, продължителността на претърпяването им, възрастта и личността на ищеца. Съобразявайки тези факти, както и предвид липсата на проявили се у ищеца здравословни проблеми вследствие неправомерното изтичане на личните му данни, съдът приема, че сумата от 500 лв. е справедлива, за да обезщети неимуществените вреди, които същият е претърпял. Претендираният размер от 1000 лв. е необосновано завишен, тъй като нито продължителността, нито интензитетът на вредите е бил в по-висока степен, за да обоснове обезщетение в размер на 1000 лв. Поради това, искът до пълния претендиран размер следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид основателността на исковата претенция за претърпени неимуществени вреди, основателен е иска за заплащане на лихва за забава, считано от датата на увреждането, до окончателното изплащане на сумата. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от датата на увреждането. В този случай присъждането на законната лихва е последица от уважаването на главния иск за обезщетението. Поради това, основателен е иска за присъждане на законната лихва върху уважената част от исковата претенция в размер на 500 лева, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземането.

Предвид изхода на спора, на ищецът се дължат разноски, съобразно уважената част от иска. Ищецът претендира разноски за държавни такси и адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 ЗА. Тъй като делото е било и на инстанционен контрол, се дължат държавните такси за този контрол, а именно 10 лв. за разглеждане на исковата молба и 5 лв. по касационна жалба срещу първото решение, т.е. 15 лв., но съобразно уважената част от иска, а именно в размер на 7,50 лв. В тези производства ищецът е представляван от адвокат по оказана безплатна правна помощ. На основание чл. 38, ал. 2 ЗА разноски за адвокат се дължат за оказаната безплатна помощ при осъществено процесуално представителство, като размера се определя съобразно Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и по-конкретно чл. 7, ал.1, т.1, вр. чл. 8, ал.1 и същия е 400 лв. за първото разглеждане на исковата молба, 400 лв. за настоящата инстанция и 400 лв. за производството по касационната жалба, т.е., общият размер на възнаграждението е 1200 лв., а съобразно уважената част от иска е 600 лв., които следва да се присъдят на процесуалния представител адв. Ю..

Ответният орган е направил искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, на ответника също следва да се присъдят разноски за юрисконсулт. При определяне размера на възнаграждението за юрисконсулта, съдът съобрази разпоредбите на чл. 10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за

заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. за настоящата инстанция, 100 лева за предходното първоинстанционно разглеждане на спора и 100 лева за касационното производство, или общо 300 лева, а съобразно отхвърлената част от иска, следва да му се присъдят разноски в размер на 150,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 203, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. Н. Г. сумата от 500,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на НАП, за периода от 15.07.2019 г. до настоящия момент, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер от 1 000 лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. Н. Г. сумата от 7,50 лв., направени разноски за държавни такси, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. С. Ю. сумата от 600 лв. на основание чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата за оказана безплатна защита и съдействие на Х. Н. Г., съобразно уважената част от иска, по настоящето дело, както и по адм.д. № 3086/20 г. на АССГ и по адм.д. № 2212/2021 г. на ВАС, V отд. по касационна жалба.

ОСЪЖДА Х. Н. Г. **ДА ЗАПЛАТИ** на Национална агенция за приходите сумата от 150,00 лв. разноски за юрисконсулт, съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

Съдия: